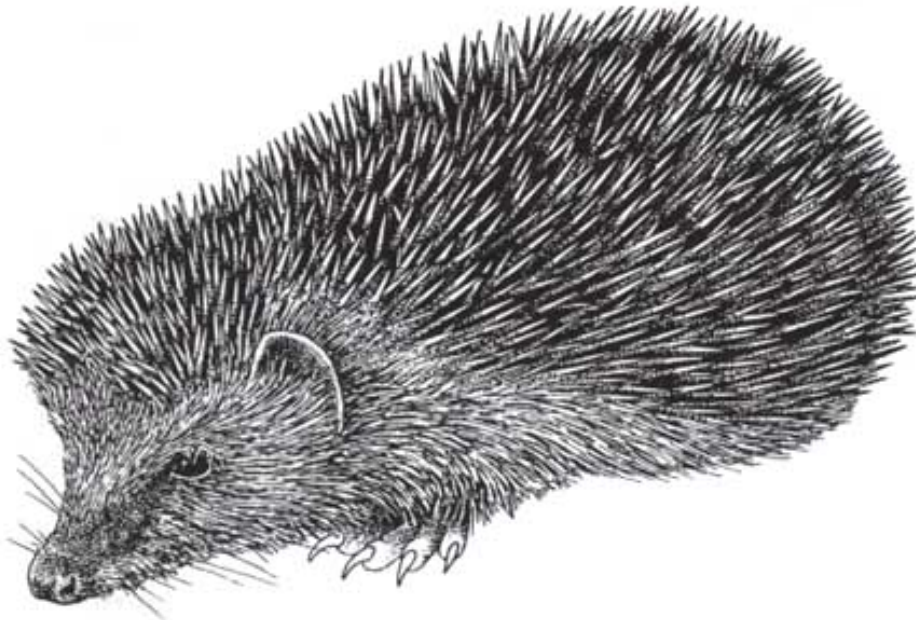

Nosaltres, els eriçons

J. D. CALABUIG

L'estratègia que ens ha permès viure tot al llarg de milers i milers d'anys és ara d'un cop el nostre pitjor enemic. Em referesc a una altra de les nostres singularitats zoològiques. Som els únics animals que hem desenvolupat una musculatura circular a l'esquena. La mateixa que ens permet transformar-nos en una bola punxosa quan ens sentim amenaçats. Un soroll, una llum, un crit i... la reacció és immediata, som inacessibles per a qualsevol depredador. Però el sistema no és infal·lible. Hi ha un depredador que s'aprofita d'aquest comportament. M'han dit que el seu nom és automòbil, no us sembla esgarrifós? Automòbil! La seua tàctica consisteix en apropar-se a gran velocitat, amb els seus ulls brillants i potents, i...s'acaba, de sobte tot s'acaba. De res val fer-se un castell de punxes, l'automòbil ho arrasa tot.

Jo he pogut arribar fins ací per a parlar amb vosaltres, i amb molta sort. Encara recorde aquella nit de maig quan vaig travessar la carretera a l'altura de la bassa de Palanques. Un grup furiós d'automòbils va tractar de capturar-me però afortunadament vaig poder escapar-hi. L'estómac el tinc un poc malaltís, però ja he après a no menjar insectes morts del camp i a no beure de les ampolles que hi trobe escampades. Ara que sóc vell, que tinc la sort d'ésser vell, tan sols puc tenir de vosaltres, els humans, un únic record amable. Crec que va ser un naturalista grec, Claudi Eliano, el que va dir de nosaltres: "*La natura va engendrar als eriçons com als éssers més prudents i diligents per a subvenir les seues pròpies necessitats*". Quin remei, amics!

En primer lloc em presentaré: sóc un mamífer insectívor de musell afilat, d'actitud bellugadissa, d'ulls petits, negres, profunds i d'aspecte un xic miop. Tothom em reconeix per una característica que és única entre els meus. Tinc el cos cobert de punxes afilades per a defensar-me dels meus enemics. Els científics m'han posat el nom d'*Atelerix algirus*, tot i que la resta dels humans em diuen eriçó fosc o eriçó de Berberia. Supose que quasi tots vosaltres em confoneu amb els nostres companys, els eriçons clars (*Erinaceus europaeus*). Ells no tenen les orelles tan grans, són un poc més clars, tenen els pels del cap més llargs i viuen per tota Europa. Jo i els meus no som tan nombrosos, encara que tenim germans per tot el nord d'Àfrica i pels ambients peninsulars més litorals. Diguem-ne que som la versió mediterrània dels eriçons europeus.

La vida d'un eriçó fosc en realitat no és gens feixuga. A poqueta nit, quan la foscor arriba, sortim del nos-

tre cau per veure què podem menjar. Cargols, llimacs, escorpins, escarabats, fruites en descomposició... les hortes són un veritable paradís! Tanmateix, els darrers anys han estat molt difícils per a nosaltres... sí, sí, també als camps covarxins. Molts dels nostres germans han mort inexplicablement. Alguns diuen que la culpa és d'una aigua d'olor estrany que tiren els camperols a les seues plantes. Al principi, pensarem que aquest líquid podia resultar inclús beneficiós per a nosaltres. Caçar bestioles no és gens complicat per a un eriçó, però si ja les trobem mortes... no cal fer esforços! No obstant això, hem sentit poc a poc serioses molèsties, un malestar generalitzat que ha provocat, fins i tot, algunes baixes entre la població covarxina.

També hem tingut molts problemes amb la nova variant de la carretera. Us recordeu de quan es podia passejar tranquil·lament pel camí de Castelló? Molts de nosaltres hem perdut familiars en aquest nou traçat. Sí... jo tampoc ho puc creure.